

svårt kroppsfel, stadigvarande svårt men å helsa, eller lifsfarlig sjukdom.

11 §.

Har någon misshandlat annan, såsom i 10 § sägs, utan uppsåt att åstadkomma sådan skada, som i samma § nämnd är; då skall gerningsmannen dömas, om misshandeln skedd med berådt mod, till straffarbete från och med två till och med sex år, och, om den skedd af hastigt mod, till straffarbete i högst två år.

12 §.

Gör någon uppsåtlig sådan misshandel å annan, att deraf kommer mindre lyte eller kroppsfel eller lindrigare sjukdom, än i 10 § sägs; straffes högst med straffarbete i två år.

13 §.

För uppsåtlig misshandel, hvarå ringare eller ingen skada följt, ware straffet böter eller fängelse i högst sex månader.

14 §.

Hafwa flere deltagit i misshandel, hvaraf kommit skada, som i 10 eller 12 § sägs; då skola, wid straffets bestämmande, de grunder, som i 7 § äro stadgade, tillämpas.

Kan ej utrönas af hvilken eller af hvilka skadan blifwit gjord, då skall en hvar, som i misshandeln deltagit, dömas, om skadan war af beskaffenhet, som i 10 § sägs, till straffarbete i högst två år eller fängelse i högst sex månader, och, om skadan ringare war, till böter eller fängelse i högst sex månader.

15 §.

Har någon, i uppsåt att göra skada eller eljest i wredesmod, emot annan dragit knif eller swärd, spännt bössa eller rest annat lifsfarligt wapen; då skall den omständighet, om skada sker, wid straffets bestämmande, såsom förswärande anses; och må, i ty fall, för sådan misshandel, som i 13 § sägs, till straffarbete i högst sex månader dömas. Kommer ej skada; ware straffet böter från och med tio till och med femtio Riksdaler.

16 §.

Om kan så hända, att någon, under utöfning af laga rättighet att aga den, som under hans lydnad står, tillfogar honom skada, och är den så ringa, som i 13 § sägs; dertill må han ej till straff fällas.

17 §.

Är någon ouppsåtlig, på sätt i 9 § sägs, wällande till kroppsskada, som i 10 § nämnd är; straffes med böter eller fängelse i högst sex månader.

För wällande till skada, som i 12 § sägs, ware straffet böter, högst femtio Riksdaler.

18 §.

Har någon gifwit annan gift eller dylikt för att honom skada, och döer han deraf; straffes gerningsmannen efter 1 § såsom för mord. Kommer af den förgiftning swår kroppsskada; dömes till straffarbete på lifstid eller, der omständigheterna äro synnerligen mildrande, till sådant arbete från och med åtta till och med tio år. Följer af gerningen ringare eller ingen skada, eller stannar brottet wid försök; då skall till straffarbete från och med fyra till och med åtta år dömas.

Har någon, i uppsåt att annan till lif eller helsa skada, tillredt gift eller dylikt, men gitter ej att till fullbordandet af sitt uppsåt göra försök; warde till straffarbete i högst två år dömd, der han ej, af egen drift och förr, än brottet blef upptäckt, giftet förstört.

19 §.

Förgiftar någon, i uppsåt att skada andra till lif eller helsa, waror, som till salu hållas, eller hwad annat som helst, så att allmän fara för människors lif eller helsa deraf kommer; dömes till straffarbete från och med sex till och med tio år. För någon af den

förgiftning dömd eller swår kroppsskada; ware lag, som i 18 § stils.

20 §.

Har någon, utan uppsåt, orsakat förgiftning, som i 19 § sägs, och söker ej, ändå att han det warje blifwit, att faran deraf, så widt ske kan, genast afwärja; ware förfallen till straffarbete från och med sex månader till och med två år. För någon af förgiftningen swår kroppsskada; då skall till straffarbete från och med två till och med sex år dömas. Ejuter någon deraf döden; dömes till straffarbete från och med sex till och med tio år.

21 §.

Bryter den, som till försäljning af gift berättigad är, emot föreskrift, som till förekommande af missbruk eller skada deraf blifwit gifwen, eller säljer eller utlemnar den gift, som dertill oberättigad är, och får någon af giftet döden; dömes till fängelse eller straffarbete i högst två år. För någon af giftet swår kroppsskada; då skall till fängelse i högst sex månader dömas.

22 §.

Har qwinna, som af oöfelig beblandelse blifwit hafwande, wid födseln eller derefter uppsåtlig dödat sitt foster, ware sig genom handawerkan eller underlåtenhet af det, som till fostrets bibehållande wid lif nödigt war; dömes, för barnamord, till straffarbete från och med fyra till och med tio år.

23 §.

Har qwinnan med berådt mod gjort försök att döda fostret, och blef endast genom omständigheter, som woro af hennes wilja oberoende, brottets fullbordad förhindrad, eller har hon utfatt fostret eller det uppsåtlig från sig skilt och i hjälplöst tillstånd försatt, och fanns fostret wid lif igen; warde hon dömd till straffarbete från och med sex månader till och med två år. Sid fostret swår kroppsskada; må tiden för straffarbetet höjas till fyra år. Sättes fostret ut å sådant ställe eller under sådana omständigheter, som i 32 § sägas; ware lag, som der stadgas.

24 §.

Har qwinnan sökt enslighet wid födseln, och warde fostrets dödd, utan hennes uppsåt, orsakad af det hjälplösa tillstånd, hwari hon sig försatt; dömes till straffarbete från och med sex månader till och med två år.

25 §.

Har qwinna, som af oöfelig beblandelse hafwande warit, födt i enslighet och fostret förstört eller å lön lagt; dömes, om hon den enslighet sökt, till straffarbete från och med två till och med fyra år, och, om hon den ej sökt, till straffarbete från och med sex månader till och med två år, der ej i något af dessa fall utrönas, att fostret omkommit utan modrens wällande, eller att det warit dödfödt eller så ofullgånget, att det ej med lif framfödas kunnat.

26 §.

Qwinna, som, i uppsåt att döda eller fördrifwa sitt foster, nyttjar inwärtas eller utwärtas medel, som sådan werkan hafwa kan; warde dömd, om fostret kommer utan lif eller ofullgånget fram, till straffarbete från och med två till och med sex år, och, i annat fall, till sådant arbete eller fängelse i högst sex månader.

27 §.

Den som, med qwinnans wilja, söker döda eller fördrifwa hennes foster, på sätt i 26 § sägs, straffes såsom i samma § stadgad är.

28 §.

Har någon, utan qwinnans wilja, sökt döda eller fördrifwa hennes foster, på sätt i 26 § sägs; dömes,

om fostret kommer utan lif eller ofullgånget fram, till straffarbete från och med sex till och med tio år, och, i annat fall, till sådant arbete från och med sex månader till och med två år. Fick quinnan af gerningen swår kroppsskada; dömes till straffarbete på lifstid eller i tio år: fick hon deraf döden; miste gerningsmannen lifwet eller dömes till straffarbete på lifstid.

29 §.

Föröfwar någon å qwinna, den han wet hafwande wara, sådan misshandel, att fostret förgås eller kommer ofullgånget fram, och hade han ej uppiåt att fostret skada; dömes, om misshandeln skedde med beräddt mod, till straffarbete från och med två till och med fyra år, och, om den skedde af hastigt mod, till straffarbete från och med sex månader till och med två år; dock må, der brottet är med synnerligen mildrande omständigheter förenadt, straffet nedsättas i förra fallet till straffarbete i sex månader och i sednare fallet till fängelse.

30 §.

Har någon i annat fall, än i 23 § sägs, uppsåtligt fatt ut barn, det han pligtig war att wårda och som sig sjelf ej hjelpa kunde, eller det eljest uppsåtligt från sig stilt och samedelst i hjälplöst tillstånd författ, och skedde det å sådant ställe eller under sådana omständigheter, att gerningsmannen ej med sannolikhet kunde wänta barnets räddning; dömes till straffarbete från och med två till och med sex år. Fick barnet swår kroppsskada; dömes till straffarbete från och med sex till och med tio år: ljöt det döden; dömes till straffarbete på lifstid eller i tio år.

31 §.

Blef barnet utfatt å sådant ställe eller under sådana omständigheter, att fara för dess lif eller helsa wäl war för handen, men gerningsmannen dock med sannolikhet kunde wänta dess räddning; då skall till straffarbete i högst två år dömas. Fick barnet swår kroppsskada; dömes till straffarbete från och med två till och med sex år: ljöt det döden; ware gerningsmannen förfallen till straffarbete från och med sex till och med tio år.

32 §.

Sattes barnet ut å sådant ställe eller under sådana omständigheter, att fara för dess lif eller helsa ej syntes wara för handen; då skall till böter eller fängelse i högst sex månader dömas. Fick barnet swår kroppsskada; dömes till straffarbete från och med sex månader till och med två år: ljöt det döden; dömes till straffarbete från och med två till och med fyra år.

33 §.

Har någon, på sätt i 30 § sägs, utfatt eller från sig stilt sjuklig, bräcklig eller eljest hjälplös person, den han pligtig war att wårda, och skedde det å ställe eller under omständigheter, som i 30, 31 eller 32 § sägas; ware lag, som der för hwarje fall stadgad är.

34 §.

Sätter någon ut eller öfvergifwer den han sig åtagit eller eljest pligtig är att fortskaffa eller ledsaga, och sker det å sådant ställe eller under sådana omständigheter, som i 30, 31 eller 32 § sägas; ware och lag, som der för hwarje fall stadgas.

35 §.

Begär någon mord eller dråp å skyldeman i rätt upptigande led eller å sin maka, eller och å stjuvs- eller swårföräldrar, fostersföräldrar, förmyndare, husbonde eller annan, under hwars lydnad man står; warde den omständighet såsom synnerligen förswärande ansedd.

36 §.

Gör någon uppsåtligt annan misshandel å skyldeman i rätt upptigande led; då må straffet ej sättas

lägre än två månaders straffarbete: äro omständigheterna förswärande; må straffarbetet förhöjas till sådant arbete på lifstid, om högsta strafftiden är i allmänhet bestämd till tio år, och, i annat fall, till två år utöfwer den i allmänhet bestämda högsta strafftiden. Sker sådan misshandel å annan af de personer, som i 35 § äro nämnda; warde den omständighet såsom synnerligen förswärande ansedd, och må ej till lindrigare straff än fängelse dömas.

37 §.

Förbryter man sig, såsom i 15 § sägs, emot någon af de personer, som i 35 § äro nämnda; warde, der ingen skada sker, ändock straffad med fängelse i högst sex månader.

38 §.

Hafwa twänne, efter aftal, inlåtit sig i enwig med hwarandra, och warder någon deri dödad; dömes dråparen till straffarbete från och med sex till och med tio år. War det aftal gjordt, att enwiget ej skulle utan enderas döb slutas, och kommer döb deraf; dömes till straffarbete på lifstid eller i tio år. Får någon i enwig swår kroppsskada; ware gerningsmannen förfallen till straffarbete från och med två till och med sex år: skedde ringare eller ingen skada; dömes till fängelse från och med sex månader till och med två år.

39 §.

Den, som utmanar annan till enwig, eller slikt utmaning antager, skall, ändå att enwiget ej kommer till verkställighet, straffas med fängelse.

40 §.

Förfar någon wid enwig swikligen, och får den andre döb deraf; ware lag, som om mord i 1 § sägs. Blef genom den enes swikliga förfarande swår kroppsskada den andre tillfogad; dömes gerningsmannen till straffarbete från och med sex till och med tio år. Kom deraf ringare skada; dömes till straffarbete från och med två till och med sex år.

41 §.

Åter någon bruka sig till biträde wid uppgörande af aftal om enwig, eller till wittne wid sådan strid; warde straffad med fängelse.

42 §.

Har man, wid dråp eller annan misshandel, träffat annan, än den man döda eller misshandla wille; straffes som wore gerningen föröfward emot den, åt hwilken den ämnad war; dock skall ej, till straffets förhöjning, afseende å särskild egenkap hos denne eller å särskildt förhållande mellan honom och gerningsmannen göras annorlunda, än såsom å en förswärande omständighet.

43 §.

Har någon, genom uppsåtlig misshandel, tillfogat annan sådan kroppsskada, att denne deraf ljutit döden, men blef skadan dödsorsak endast i förening med omständigheter, de der, utan gerningsmannens skuld, efteråt tillkommit, såsom särskild sjukdom, dröjsmål med begagnande af botemedel, sedan sådant användas kunnat, wårdslöshet eller ofskicklighet wid botemedels användande, eller annat dylikt ofall; då må, för dråpet, ej till högre straff dömas, än efter ty i 9 § sägs.

44 §.

De grunder, som i 43 § sägas, skola och tillämpas i mål, som angå kroppsskada, hwaraf döb ej följt.

45 §.

Misshandel, som i 12 eller 13 § sägs, ändå att den stett emot maka, stjuvs- eller swårföräldrar, fostersföräldrar, förmyndare, husbonde eller annan förman, så och brott efter 15 eller 37 §, må ej åtalas af allmän åklagare, der ej målsägande brottet till sådant